

2det Aar — den kommer maaske til at virke baade i 3 og 4 Aar, det ved man ikke, jeg vil ønske, at det ikke vil ske, men jeg antager, at dette efterhaanden antager Karakteren af en fast Institution —, kan det jo ske, at man efterhaanden faar paatrykt de forskellige Kommuner det af mig anførte Præg, nemlig, at den og den er mere rundhaandet end en anden, og at den derved øver Tiltrækning. Dette gælder da navnlig de store Byer og da ganske særlig København. Jeg synes, at man ved denne Bestemmelse vil bidrage til at paaføre en saadan Kommune en yderligere Byrde som Tak for dens gode Villie, og dette forekommer mig ikke at være rigtigt. Nu maa jeg i denne Sammenhæng med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne bemærke, at denne Institution i den forholdsvis korte Tid, den har bestaaet, saa vidt man kan skønne, har virket særdeles godt. Man maa af den Grund se paa den med velvillige Øjne, og der er Anledning til efter bedste Evne at støtte den saavel fra Statens som fra Kommunens Side. Det vil jeg ogsaa for mit Vedkommende gerne være med til, men jeg kunde rigtignok tænke mig en langt bedre og mere formaalstjenlig Form end den, der er foreslaaet i disse Lovforslag. Jeg tror, at naar Kommunen træder til ekstraordinært, vilde den gøre bedre i at yde Tilskud direkte til Arbejdsløshedskasserne, saaledes at disse kom til at raade over Midlerne efter Kassens Love. Som Loven her foreligger, forekommer det mig, at man borttager den Karakter, disse Kasser i Virkeligheden skulde have som Forsikringsanstalt, og paatrykker dem et andet Stempel, som ingenlunde passer for dem, idet man nemlig gør dem til en Slags Understøttelseskasser, hvad de egentlig slet ikke ere eller ikke burde være. Naar Foreningens Medlemmer betale en vis årlig Præmie, have de dermed ligesom ved enhver anden Forsikring betinget sig Opnaaelsen af et vist Gode, i dette Tilfælde Dagpenge for et begrænset Antal Dage, og man udviser i høj Grad denne Karakter, naar man, efter at denne Hjælp er ophørt, giver dem Adgang til at nyde en lige saa stor Understøttelse af Kommunekasserne, idet man tilsiger dem, at det ikke skal faa Fattighjælps Virkning. Man maatte efter min Mening hellere gaa den Vej, jeg her har antydet, at yde et Beløb til selve Arbejdsløshedskasserne og lade Medlemmerne selv tilskyde det fornødne. Hvor meget der skulde ydes, skal jeg ikke komme ind paa at udvikle, jeg skal afholde mig fra at

komme ind paa Anførelsen af Talstørrelser i Almindelighed, det er der ikke særlig Anledning til. Hovedsagen er for mig blot at antyde Vejen. Jeg kunde være meget villig til under saadanne ekstraordinære Forhold at anbefale, at man gik den Vej. Det maa jo erkendes, at disse Kasser ere blevne til paa et meget uheldigt Tidspunkt, idet vi umiddelbart efter Lovens Tilblivelse kom ind i en Arbejdsløshedsperiode, som heldigvis i mange Aar har været ret ukendt, og som bevirkede, at Arbejdsløshedskasserne straks maatte træde i Funktion og straks efter deres Stiftelse bleve fuldstændig bebyrdede, saaledes at de ikke havde haft Tid til at opspare Reserverfond eller i det hele taget styrke sig finansielt. Trods disse uheldige Startningsforhold have de alligevel klaret sig godt, og af den Grund fortjene de virkelig al mulig Støtte fra det offentliges Side.

Paa Grund af de foreliggende Forslags Indhold har jeg imidlertid store Betænkeligheder ved at give dem min Tilslutning. For Sagen selv mangler det ikke paa Sympati fra min Side, jeg skulde ikke være vrangvillig med Hensyn til at yde Støtte, tværtimod, jeg mener kun, at den foreslaaede Form ikke er heldig. Jeg tror endvidere, at Lovforslagene — det gælder navnlig det sidst af mig anførte, Lovforslaget om fortsat Hjælp til arbejdsløse — rumme saa store Principspørgsmaal, at det ikke er til at overse i Løbet af ganske kort Tid eller under en ganske kort Drøftelse i Tinget, og jeg er derfor af den Formening, at det, uagtet Tiden er saa knap, vilde være formaalstjenligt, om man, for at komme noget nærmere ind paa en Drøftelse af dette Forhold, gav Sagen en fortsat Behandling i et Udvalg, hvad jeg senere skal tillade mig at stille Forslag om.

Rottbøll: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, som først havde Ordet, i, at den bedste Maade at afhjælpe Arbejdsløshed paa, er at give de arbejdsløse Arbejde. Det ærede Medlem kom ind paa en anden Side af Sagen, nemlig den, at man tillige kunde hjælpe de arbejdsløse gennem Tolden. Dertil vil jeg sige, at vi have jo nylig forandret vor Toldlov i den af ham ønskede Retning, idet der er indført betydelige Nedsættelser paa de fiskale Toldsatser, i den Tro fra maaske mange af de Herrer Side, at det skulde være en stor Hjælp for de mindre velstillede. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror, at disse Nedsættelser paa de